

blev til Lov, og i Genhold dertil en Mand, der for mere end 10 Aar tilbage var straffet for en mindre Forbrydelse, vilde træde frem blandt sine Medborgere og sige: Jeg er lige saa god som S, der er gaaet 10 Aar, jeg har min fulde Vre lige saa godt, som om jeg havde faaet Vresoprejsning, saa risikerede han, at man sagde til ham: Ja, det kommer dog an paa, for det første, at det er mere end 10 Aar siden, og for det andet, at Du ikke er tiltalt eller straffet i denne Mellemtid. Med andre Ord, det forekommer mig at være i den paagældendes egen Interesse, at det paa en eller anden Maade konstateres, at Betingelserne ere til Stede, og jeg føler mig overbevist om, at alle de paagældende Personer ville sætte Pris paa at have et Papir, der hjemler deres Paastand om, at nu havde de faaet deres Vrerettigheder tilbage. Der gives jo Lande, hvor dette Spørgsmaal om Fortabelse eller Gen erhvervelse af Vrerettigheder er ordnet paa anden Maade end hos os. Der gives Lande, hvor det er en Bestanddel af Straffedommen, at den paagældende mister sine Vrerettigheder paa saa og saa lang Tid, og da hedder det ligefrem i Dommen, at den paagældende til den og den Tid vil have faaet sine Vrerettigheder tilbage. Men; jaaledes er det ikke hos os. Hos os idømmes man ikke Tabet af sine Vrerettigheder, men dette følger med, om jeg saa maa sige, som et Appendix til Straffen. Men netop fordi Sagen forholder sig jaaledes, og der i alt Fald i Dommen ikke sættes nogen Tidsfrist for Varigheden af den Fortabelse af Vrerettigheder, der flyder af en Dom, hvorved nogen er funden skyldig i en vanærende Handling, netop derfor bliver det, praktisk taget, af Interesse, at det paa anden Maade bliver kundgjort — jeg mener ikke gennem Aviserne — og at vedkommende jaaledes faar en Godkendelse af, at Betingelserne for Gen erhvervelse af hans Vrerettigheder ere til Stede. Den ærede Forslagsstiller saa vel som den sidste ærede Taler ytrede, at der er forbundet saa mange Formaliteter med at faa Vresoprejsning. Jeg tror ikke, at dette Udtryk er rigtigt. Dersom de ærede Medlemmer havde sagt, at der er forbundet adskillige Vanskeligheder med at faa Vresoprejsning, saa skulde jeg ikke have indvendt noget derimod; men hvad der fordres, kan man ikke kalde Formaliteter. Vresoprejsning har vedkommende Afgang til, for saa vidt Kongen tilstaar ham den, naar der er hengaaet 5 Aar, siden han blev straffet, og han opløser, at han i Mellemtiden har ført et i enhver Henseende ulasteligt Levnet. Det kan man ikke kalde en Formalitet, det er en

Realitet. Den ærede Forslagsstiller fordrer, at vedkommende skal have levet uden i 10 Aar at være bleven tiltalt eller straffet for en lignende Forbrydelse. Det er en reel Betingelse for Vresoprejsning; men det er ogsaa en reel Betingelse og ingen Formalitet, naar det nu fordres, at der skal være gaaet 5 Aar, og at vedkommende i Mellemtiden har ført sig godt og skikkeligt op; det er ingen Formalitet. Noget ganske andet er det, at man kan mene, at man i Stedet for den mere almindelige og vage Fordring, at vedkommende skal i Mellemtiden have opført sig skikkeligt og ulasteligt, skulde sætte, hvad den ærede Forslagsstiller siger, jaaledes at man nøjedes med blot at fordre ophørt, at den paagældende ikke senere havde været tiltalt eller straffet. Heller ikke paa dette Punkt har jeg noget imod at følge den ærede Forslagsstiller. Men, som sagt, jeg tror, at netop, for at Hensigten med Lovforslaget kan opnaas, og fordi man uden dette heller ikke, som jeg tror, vil tilfredsstille de paagældende selv, vil det være rigtigt at formulere Bestemmelsen jaaledes, at naar nogen kun en Gang er bleven straffet for en vanærende Handling, hvorfor Straffen ikke har været højere end Fængsel paa Bånd og Brød, har han Krav paa at faa Vresoprejsning, naar det opløses, at der er gaaet 10 Aar, og at han i den Tid ikke har været tiltalt eller straffet for en lignende Handling. Det bliver da ikke en Bevillings- eller en Naadessag, men bliver en Ret for ham at faa Vresoprejsning, dog jaaledes, at det skal bringes paa det rene, at Betingelserne ere til Stede, og det tror jeg, som sagt, at den paagældende selv er bedst tjent med ster paa en saadan Maade, at han kan godtgøre det over for mulige Tvivlere blandt sine Medborgere.

Justitsministeren (Mellermann):

Ogsaa jeg skal udtale, at jeg ikke har noget imod Tanken i det foreliggende Lovforslag. Jeg tror ikke, at der er nogen Betænkelighed ved i alt væsentligt at gaa den Vej, som den ærede Forslagsstiller har anbefalet. Det var jo, som de Herrer vide, før Loven af 3dje April 1868 jaaledes her i Landet, at man led under den store Ulempe, at en hvilken som helst nok saa langt tilbageliggende Domfældelse, der havde ramt et Individ efter hans 15de Aar, hvilede paa ham hele hans Liv igennem som noget, der formindskede hans Vreret uden Hensyn til, hvorledes han senere havde opført sig. Der gaves ikke nogen som helst Maade, hvorpaa man kunde blive af med denne Blet, og i de Tilfælde, hvor der kræves en fuldstændig Vresret —